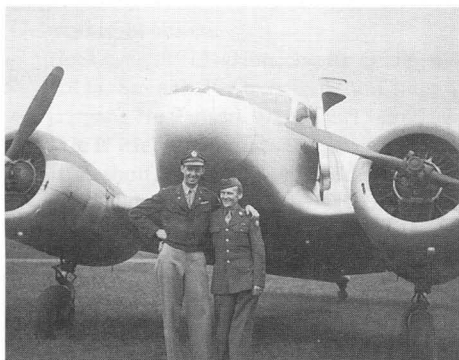

Vliegveld Poelmann

Het heeft echt bestaan! Weliswaar zonder start- en landingsbaan, zonder vertrek- en ontvangsthal, maar toch, het was er, zomaar ontstaan door de inventieve spontaniteit van 3 enthousiaste Amerikanen.

Gerard en Johnny voor de Cessna

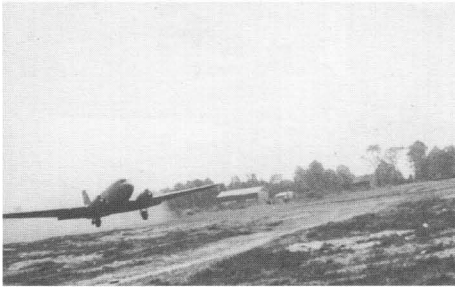
Op Moederdag, 13 mei 1945, landde er op de hei aan het einde van de Nieuwe Hilversumseweg een Cessna, die na veel gehobbel en gebonk tot stilstand kwam. Mijn broer Hans en ik reden op onze tandem, goed verborgen gehouden gedurende de oorlog, onze tuin uit toen wij het vliegtuigje zagen, wij woonden er zo dichtbij. Vlakbij het toestel gooiden wij onze tandem neer en in ons beste schoolengels begroetten wij blij de twee Amerikanen die uitstapten. Een van de twee antwoordde: "Ik kom uit Bussum, spreek maar Nederlands hoor. Ik ben sergeant Gerard Schutte en ik kom mijn ouders bezoeken". Nauwelijks bekomen van onze verbazing zei de ander: "I'am American, I'am Johnny Walker, pilot". Er waren inmiddels zoveel mensen toegestroomd dat de politie er aan te pas moest komen om iedereen weg te sturen. Wij leenden een paard en wagentje en daarmee gingen de twee Amerika-

nen naar de Van 't Hoffweg waar de familie van Gerard woonde. Hans en ik op de tandem erachter aan. Wij bleven maar heel even en namen toen Johnny mee naar ons huis. Hans op de tandem en Johnny en ik in het wagentje. Bij het passeren van een school waar Canadezen lagen organiseerde Johnny een jeep om er de volgende dag met Gerard mee naar Amsterdam te gaan.

Gastvrij als mijn ouders waren verwelkomden zij Johnny heel hartelijk. Wij legden hem uit wat wij aten en lieten hem de onderduikplaatsen in ons huis zien. Wij wandelden in Bussum en lieten hem de lege etalages zien. Plotseling kondigde hij om 6 uur aan dat hij nog even naar Antwerpen moest. Hij vroeg aan ons of wij ervoor konden zorgen dat de hei een beetje geëgaliseerd kon worden. De Duitsers gebruikten de hei als oefenplaats en de talloze "deckungslocher" maakten landen en opstijgen nu niet bepaald gemakkelijk. Johnny vertrok.

De volgende morgen om 6 uur ging een groot aantal jongelui met schoppen en harken aan 't werk om de hei wat gladder te maken. Om 1 uur 's middags was Johnny weer terug, maar inmiddels was wel Gerard al met de jeep naar Amsterdam vertrokken. Dat was wel sneu voor Johnny. Hans en ik gingen met hem per tandem en fiets naar Hilversum, alwaar hij bij het krijgs-gevangenenkamp op de Trompenberg een Duits pistool als souvenir wilde bemachtigen. Maar dat lukte niet. Via een omweg reden wij naar huis. De volgende morgen, 15 mei vertrokken Johnny en Gerard om 12 uur naar Chartres (Frankrijk) hun legerbasis.

Op woensdag 16 mei, zo rond 6 uur 's middags kwam er heel laag een Dakota aangevlogen, die precies op dezelfde plek op de hei landde als de Cessna dat deed.

Ik was er weer als eerste bij, want ik kwam net uit 't dorp waar ik een boodschap had gedaan. De laaddeur ging open en behalve Johnny en Gerard stond er nog een Amerikaan, Donald, die voortdurend kauwgom kauwde en een bolle toet had. Het doel van hun vliegreis? Het bleek dat Johnny en Gerard op hun basis een paar honderd man warm hadden gekregen om voor de hongerige bevolking voedsel, maar ook kleding, zeep, tandpasta en nog veel meer in te zamelen. Bij elkaar werd het 6 ton. De Duitse krijgsgevangenen moesten helpen met het beladen van de Dakota. Na het avondeten werden voedsel en kleding uitgeladen en onder toezicht van de politie op een platte wagen overgebracht naar de fabriek van mijn vader aan de Beerensteinerlaan. Tot een uur s' nachts was men druk doende met uitladen. De goederen werden naderhand in overleg met de gemeente en vertegenwoordigers van

diverse kerkelijke en niet-kerkelijke instanties onder de bevolking verdeeld.

De volgende morgen 17 mei, had zich om 10 uur een grote menigte rondom het vliegveld Poelmann verzameld om de start van de Dakota mee te maken. De 'startbaan' was 800 meter, meer niet! Na positie gekozen te hebben liet Johnny de motoren op volle sterkte draaien en waagde toen de start. En het lukte. In een wolk van stof en zand vloog het zware toestel op de bomen af en scheerde er hoog genoeg overheen om geen brokken te maken. Wij hebben gelachen, gehuild, geschreeuwd, geklapt, gezongen en op en neer gesprongen en uitbundig gezwaaid naar het vliegtuig dat ons zoveel goeds had gebracht en dat nog eenmaal overkwam en met zijn vleugels ten afscheid zwaaide en zich toen snel verwijderde.

Hoe het verder ging?

Johnny is getrouwd met een plaatsgenote uit Asheville, North Carolina en heeft 2 zonen. Gerard, tuinarchitect bij vier filmsterren in Hollywood en in dienst bij MGM, trouwde met een weduwe met 2 zonen en werd door zijn huwelijk gelijktijdig grootvader.

Donald trouwde met zijn jeugdvriendinnetje, heeft 3 dochters en 2 zonen en woont in California. Ik had met Johnny nog contact tot en met september 1956 en toen was het ineens over. Wij verloren elkaar uit het oog.

En toen werd het 1995, het jaar van de vijftigjarige herdenking van de bevrijding. Ik dacht opnieuw aan Johnny. Hij had zijn legernummer op een dollarbiljet geschreven. Ik heb dat altijd bewaard en de foto's met kartelrandjes van toen en een krantenartikel over het evenement waren de enige tastbare souvenirs. Zou hij zelf nog leven? Ik werd steeds nieuwsgieriger en schakelde de Amerikaanse ambassade in Den Haag en Bonn in. Van hen kreeg ik adressen in Amerika die ik aanschreef. Na een paar maanden van zoeken kwam het onvergetelijke telefoontje uit Georgina, hij was zelf aan de lijn. Zesenzeventig jaar, but still going strong! Hij reageerde op een brief van mij die hem was doorgestuurd door The Air Force Association te Arlington. Opmerkelijk detail: hij was

Fietsen op een tandem viel niet mee voor de Amerikaanse vrienden

tegelijkertijd naar mij op zoek geweest, maar kon mij niet vinden. Het contact is gebleven, wij hadden elkaar zoveel te vertellen. Op 30 mei 1997 is hij op 78 jarige leeftijd overleden. Hij is met militaire eer begraven.

Ik wil dit alles aan de vergetelheid ont-rukken, vandaar mijn verhaal. Is er onder U iemand die zich het evenement uit mei 1945 nog kan herinneren? Iemand die bij de start van de Dakota was? Ik ben benieuwd, het is al meer dan 55 jaar geleden...

Maria Rood-Poelmann
 Plaggenweg 151
 1406 RZ Bussum
 Telefoon 035-6937254

Gerard, Donald en Johnny voor de Dakota